

„Az Úr a föld, és ami betölti, a földkerekség és a rajta lakók...”

Nagyban meghatározza azt, hogy hogyan éljük mindennapjainkat az, ahogyan a világra tekintünk.

Egy ellenséges közegnek tekintem-e a világot, amitől meg kell védenem magam? Vagy egy olyan barátságos élettérnek, ahol újabb és újabb lehetőségeket rejt számomra az élet?

Akármerre nézünk a világban, egyértelművé válhat számunkra, hogy a boldogság, a teljes élet semmiképpen nem a körülményektől, hanem sokkal inkább a világlátástól, hittől, egy fajta belső egyensúlytól, harmóniától függ.

A zsoltárban olvastuk: „az Úr a föld.” Mi használhatjuk, gazdái lehetünk a környezetünknek, de az Ővé a föld, és minden lakója. A végtelenül gazdag és szerető Atya mindent megad nekünk, amire szükségünk van. A teremtett világot használhatjuk, de nem birtokolhatjuk, még kevésbé irányíthatjuk azt.

„Ki mehet föl az Úr hegyére?” – Ki méltó erre? Az ember alapvető igénye az Isten közelségének keresése. Abban biztosak lehetünk, hogy Jézus felment az Úr hegyére, és reményünk van arra, hogy a Benne bízó, Őt követő nemzedék tagjaként mi is eljuthatunk az ő nyomában.

„Emeljétek föl fejeteket, ti kapuk, emelkedjétek föl, ti ősi ajtók!”

Advent különös ideje az ajtónyitásnak, kapuk feltárlásának, hogy behívjuk életünkbe Jézust, a királyt. Hívjuk szívünkbe Őt, hogy uralkodhasson bennünk, és mindent meghatározhasson, szándékainkat, hitünket, tetteinket!

Csak ott lesz igazán ünneppé a szeretet ünnepe, ahol beengedik Jézust, és készek a változásra.

Add Uram, hogy a mi családjainkban így legyen! Amen.

Némethné G. Kriszti (Sziget közösség)

